

«Η όποια νέα κυβέρνηση αποφασίσει να αλλάξει πορεία από τον σημερινό αντιδημοκρατικό κατήφορο, θα πρέπει να μη μεταρρυθμίσει απλώς τις διατάξεις του νόμου Χρυσοχοΐδη, αλλά να τον καταργήσει εξ ολοκλήρου», επισημαίνει ο κ. Καμπαγιάννης

Πολλές φορές η ζωή η ίδια είναι αυτή που απαντάει ακόμα και στα δυσκολότερα ερωτήματα.

Κατά την ψήφιση του νόμου Χρυσοχοΐδη για τις διαδηλώσεις τον Ιούλιο, υπήρξε μεγάλη συζήτηση τόσο για τη συνταγματικότητα των διατάξεών του (μεταξύ άλλων και από την Επιστημονική Επιτροπή της Βουλής και τον Δικηγορικό Σύλλογο Αθηνών) όσο και για τη μετέπειτα εφαρμογή του. Παρ' όλα αυτά, η κυβέρνηση επέμεινε στην ψήφιση του νόμου 4703/2020. Από τότε κύλισαν αρκετοί μήνες που μας επιτρέπουν έναν απολογισμό.

Ο υπουργός Προστασίας του Πολίτη Μιχάλης Χρυσοχοΐδης, γνωρίζοντας την πραγματικότητα, προσπαθεί να δώσει μια εικόνα *business as usual*. Είπε, έτσι, στη Βουλή στις 24/10/2020: «...Είναι νόμος που εφαρμόζεται ήδη με επιτυχία και που σας το ξαναλέω. Σε λίγο καιρό θα είναι κοινό κτήμα, ρουτίνα, γιατί είναι νόμος της κοινής λογικής», καταθέτοντας μάλιστα και σχετικό πίνακα.

Στον πίνακα που κατέθεσε ο υπουργός, αναφέρονται 90 συναθροίσεις στην Αθήνα τον μήνα Σεπτέμβριο. Στις 80 αναφέρεται η ύπαρξη αστυνομικού διαμεσολαβητή. Τι έχει παραλείψει ο υπουργός να προσκομίσει; Μα, βέβαια, τον αριθμό των περιπτώσεων στις οποίες ορίστηκε «οργανωτής» από τους διαδηλωτές (άρ. 3). Η υποχρέωση ορισμού οργανωτή (μάλιστα και αστικώς υπεύθυνου κατά το άρ. 13 παρ.

2!) και πρότερης γνωστοποίησης της συνάθροισης στις Αρχές είναι η αντισυνταγματική κορωνίδα του συγκεκριμένου νομοθετήματος. Σε πόσες από τις 90 συναθροίσεις τηρήθηκε η συγκεκριμένη διατύπωση; Η απάντηση είναι: σε ελάχιστες, αν όχι σε καμία. Ο νόμος απλούστατα δεν εφαρμόζεται.

Αν όμως το ζήτημα ήταν μόνο η μη εφαρμογή του νόμου Χρυσοχοΐδη από τους

διοργανωτές των συναθροίσεων, θα μιλούσαμε απλώς για μια τυπική περίπτωση πολιτικής ανυπακοής. Ο όρος τραγέλαφος είναι που ταιριάζει περισσότερο, καθώς τον νόμο δεν τον εφαρμόζουν ούτε καν τα κόμματα που τον ψήφισαν, η Αστυνομία και η ίδια η κυβέρνηση! Υπερβολές; Για να δούμε:

α. Στις 7 Οκτωβρίου, ημέρα ανακοίνωσης της απόφασης στη δίκη της Χρυσής Αυγής, έγινε έξω από το Εφετείο της Αθήνας μια συγκέντρωση με δεκάδες χιλιάδες συμμετέχοντες. Η είδηση δεν είναι βέβαια ότι δεν εφαρμόστηκε ο νόμος Χρυσοχοΐδη από τους διοργανωτές. Η είδηση είναι μάλλον ότι το Κίνημα Αλλαγής (ΚΙΝ.ΑΛΛ.) κάλεσε και συμμετείχε σε μια συνάθροιση που παραβίαζε τον νόμο που το ίδιο είχε ψηφίσει! Η νεολαία του ΚΙΝ.ΑΛΛ. κάλεσε μάλιστα τις νεολαίες των υπόλοιπων κομμάτων να συνδιοργανώσουν τη συγκεκριμένη έκνομη συνάθροιση και η πρόεδρος του ΚΙΝ.ΑΛΛ., κυρία Φώφη Γεννηματά, βρέθηκε έξω από το Εφετείο την 7η Οκτωβρίου.

β. Δεν ήταν μόνη. Το «παρών» έξω από το Εφετείο έδωσε και υψηλόβαθμη αντιπροσωπεία της Νέας Δημοκρατίας και της ΟΝΝΕΔ υπό τον γραμματέα της Πολιτικής Επιτροπής του κόμματος Γιώργο Στεργίου. Μάλιστα η παρουσία αυτή έδωσε λαβές για δηλητηριώδη εκ δεξιών σχόλια. «Τι δουλειά είχε η Ν.Δ. εκεί;» αναρωτιέται σε άρθρο του ο Μανώλης Κοττάκης στην «Εστία» (10/10/2020). «Τι δουλειά έχει να συγχρωτίζεται η αντιπροσωπεία της Ν.Δ. μαζί με το μπλοκ του ΣΥΡΙΖΑ, το μπλοκ του ΚΚΕ, το μπλοκ του [sic] ΑΝΤΑΡΣΥΑ;».

γ. Αλλά και όταν η αστυνομία κλήθηκε να αντιμετωπίσει κάποιους που πέταξαν μπουκάλια με νερό (!) προς τις κλούβες των ΜΑΤ και, κατ' ουσίαν, προαποφασισμένα διέλυσε τη συγκέντρωση, πάλι παραβιάστηκε ο νόμος. Το

Προεδρικό Διάταγμα 73/7-9-2020 (ΦΕΚ α' 167) που εξεδόθη δυνάμει του νόμου συγκεκριμενοποιεί τη διαδικασία που πρέπει να ακολουθηθεί σε περίπτωση βίαιης παρεκτροπής δημόσιας συνάθροισης (άρ. 9 του νόμου και άρ. 10 του π.δ.): «διάπραξη σοβαρών αξιόποινων πράξεων, όπως επιθέσεων κατά προσώπων, εμπρησμών, φθορών», «χρήση μεγαφώνου ή άλλου πρόσφορου μέσου» για την «αποκατάσταση της ομαλής διεξαγωγής της συνάθροισης», «εξάντληση όλων των δυνατοτήτων ήπιας διευθέτησης του ζητήματος». Φυσικά, τίποτα από όλα αυτά δεν συνέβη. Πρόκειται για «νόμο-Ποτέμκιν» ή αλλιώς νόμο-βιτρίνα που υπάρχει μόνον προσηχηματικά, χωρίς πουθενά να εφάπτεται με την καθημερινή αστυνομική πρακτική.

δ. Και όταν, τέλος, η κυβέρνηση αποφάσισε να απαγορεύσει τις συγκεντρώσεις της 17ης Νοεμβρίου, επέλεξε τον δρόμο της προσωρινής αναστολής του άρθρου 11 του Συντάγματος,

αξιοποιώντας την από 20/3/2020 Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου (άρ. 68 παρ. 2) και όχι τον εκτελεστικό του άρθρου 11 του Συντάγματος νόμο που η ίδια είχε ψηφίσει. Η πρόβλεψη «σύμφωνης γνώμης του Προέδρου Πρωτοδικών» για την απαγόρευση επικείμενης συνάθροισης στο άρθρο 10 έμοιαζε αδικαιολόγητος μπελάς για την εκτελεστική εξουσία...

Ο νόμος Χρυσόχοϊδη για τις διαδηλώσεις αποδείχτηκε ένα φιάσκο. Οι διοργανωτές των συγκεντρώσεων δεν τον υπακούουν – και δικαίως αφού είναι αντισυνταγματικός. Τα κόμματα που τον ψήφισαν δεν τον πιστεύουν, ειδάλλως δεν θα συμμετείχαν σε συναθροίσεις που τον παραβιάζουν. Η ΕΛ.ΑΣ. δεν τον εφαρμόζει, γιατί γνωρίζει ότι οι διατάξεις του είναι προσχηματικές. Και η ίδια η κυβέρνηση τον ακυρώνει, επιλέγοντας άλλες νομοθετικές οδούς για να υλοποιήσει τις κατασταλτικές εμμονές της.

Το χειρότερο είναι ότι ο συγκεκριμένος νόμος αποτελεί στο πλαίσιο της έννομης τάξης ένα καρκίνωμα, που νομιμοποιεί αντιδημοκρατικές υπερβάσεις και χτίζει μια γέφυρα προς ένα αστυνομικό κράτος αυθαιρεσίας και καταστολής.

Για τον λόγο αυτόν, οι οργανώσεις του μαζικού κινήματος, οι διοργανωτές συναθροίσεων και οι δημοκρατικοί πολίτες θα συνεχίσουν να μην υπακούουν στις αντισυνταγματικές διατάξεις του.

Και η όποια νέα κυβέρνηση αποφασίσει να αλλάξει πορεία από τον σημερινό αντιδημοκρατικό κατήφορο, θα πρέπει να μη μεταρρυθμίσει απλώς τις διατάξεις του, αλλά για πολιτικούς και παιδαγωγικούς λόγους να τον καταργήσει εξ ολοκλήρου, επιλέγοντας να νομοθετήσει εξ υπαρχής.

Θανάσης Καμπαγιάννης (Δικηγόρος, μέλος του Δ.Σ. του ΔΣΑ με την «Εναλλακτική Παρέμβαση – Δικηγορική Ανατροπή»)

Πηγή: efsyn.gr